ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2018, čj. 11 A 169/2017-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem; ten měl spočívat v tom, že dne 3. 7. 2017 v 19:10 zahájil vůči žalobci Magistrát hlavního města Prahy, Odbor dopravních agend, kontrolu, kterou při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě formálně provedl Mgr. L. F.; dne 31. 7. 2017 byl o výsledku kontroly vypracován protokol č. T/20170703/1/Fk. K účasti na kontrole byly přizvány také pověřené osoby J. D., K. N. a O. T.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že v projednávané věci bylo zajištění účasti pověřených přizvaných osob zcela na místě, neboť smyslem kontroly bylo

zjištění objektivního skutkového stavu; informace přitom mohly být zjištěny pouze za účasti osob, které nebyly žalobci známy jako osoby kontrolující. Ustanovení kontrolního řádu nestanoví, že kontrolu může přizvaná osoba vykonávat pouze společně s kontrolujícím; městský soud proto nepovažoval postup za nezákonný. Nedůvodnou shledal také námitku, podle níž přizvané osoby nepředložily žalobci před jízdou pověření ke kontrole. Městský soud nesouhlasil ani s námitkou, podle níž neměly přizvané osoby žádné konkrétní pověření k přizvání ke kontrole žalobce.

II.
Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika žalobce

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se v kasační stížnosti argumentačně spokojil pouze s prakticky doslovným zopakováním tvrzení a právních úvah obsažených v žalobě. Nad rámec reprodukce toho, co uvedl již v žalobě, namítl pouze, že „*soud věc nesprávně právně posoudil a ve svém rozhodnutí se zjevně nezabýval otázkami, které byly ve správní žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s.ř.s. nastoleny ohledně úlohy a oprávnění přizvaných osob v rámci státní kontroly. Eufemisticky lze podotknout, že »žalobce o voze a soud o koze«*.“.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v ní fakticky opakuje totéž, co uvedl již ve správní žalobě. Podle žalovaného byla kontrola provedena v souladu se zákonem a k žádnému zásahu do práv žalobce nemohlo dojít; argumentaci stěžovatele proto považoval za účelovou. Konstatoval, že skutečná kontrola má význam pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly; přepravce by proto neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Aby bylo minimalizováno riziko odhalení, byly přizvány další osoby, jejichž účast přitom považoval žalovaný za účelnou, neboť pomohla naplnit smysl předmětné kontroly. Odmítl tvrzení žalobce, že by pověřením přizvané osoby docházelo k atrakci pravomocí kontrolního orgánu; účelem pověření přizvané osoby bylo podle něj toliko osvědčení faktického průběhu kontroly. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry městského soudu popsanými v napadeném rozsudku a uplatnil z jím vylíčených důvodů právo na náhradu nákladů řízení vzešlých zvolením advokáta.

[5] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 20. 3. 2018. Opětovně argumentoval tím, že kontrola byla ze strany žalovaného prováděna nezákonně, neboť osoba, která byla přizvána ke kontrole, prováděla úkoly, které jsou svěřeny pouze kontrolující osobě. Uvedl, že příslušná ustanovení kontrolního řádu nebyla dodržena, na což od počátku upozorňoval a proti čemuž brojil žalobou před nezákonným zásahem; konstatoval, že „*zde je právě ten úhelný kámen, který žalovaný přehlíží či nechce vidět a který neposoudil správně ani Městský soud v Praze v kasační stížností napadeném rozhodnutí*“. Stěžovatel konečně nesouhlasil s tím, že by žalovanému měla být přiznána náhrada nákladů řízení; argument žalovaného o nutnosti být zastoupen advokátem označil za absurdní.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud s ohledem na způsob, jakým je v dané věci v převážné části formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje za nutné úvodem připomenout, že

řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58).

[7] Nejvyšší správní soud v kontextu uvedeného nemůže přehlédnout, jak ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konečně podotkl i žalovaný, že kasační stížnost představuje ve své podstatě toliko doslovné převzetí žalobní argumentace. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelem uplatněné námitky nesměřují proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v této souvislosti připomíná svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2017, čj. 3 As 123/2016-40, v němž vyslovil, že *„stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“*.

[8] Právě neexistence takovéto argumentace je v projednávané věci nedostatkem kasační stížnosti bránící věcně se zabývat ve všech podrobnostech úvahami, jež by zřejmě stěžovatel rád učinil předmětem kasačního procesu. To však je možné jen v rozsahu, v němž k tomu stěžovatel vytvoří – jak již uvedeno – formulací kasačních námitek prostor. Řízení před Nejvyšším správním soudem není jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž, o čem již uvážil na základě stejné argumentace městský soud, přičemž dostačujícím podnětem k takovému (novému) uvážení mělo by podle mínění stěžovatele postačovat stručné sdělení, že nalézacím soudem bylo rozhodnuto nesprávně.

[9] Strohá kasační námitka zde reprodukovaná v odst. [3], stejně stroze zopakovaná v replice k vyjádření žalovaného (viz zde odst. [5]), rozhodně neoplývá precizní formulací stížnostního bodu a zajisté ji nelze považovat za dostatečné konkretizování vad v právním

úsudku, jichž se měl městský soud dopustit. Kasační stížnost též nijak nerozvádí, kterými otázkami nastolenými v žalobě, se městský soud nezabýval.

[10] Jen zcela obecně formulované výtky stěžovatele proti naříkanému rozsudku předznamenávají závěr, že také Nejvyšší správní soud nemůže je vypořádat jinak, než ve stejné míře obecnosti. Není totiž na Nejvyšším správním soudu, aby za stěžovatele domýšlel jím neuplatněnou argumentaci a tu pak podroboval právní analýze vedoucí k závěrům, jež by snad konvenovaly stěžovatelovým názorům. Takovým postupem popřel by Nejvyšší správní soud dispoziční zásadu, která není bezúčelným formalismem, ale ve prospěch osob domáhajících se v soudně správním řízení ochrany jim zaručených veřejných subjektivních práv nechává pouze na nich, aby vedly soudní řízení právě a jen o tom, oč jej vést chtějí.

[11] V řízení před městským soudem vytýčil stěžovatel okruh přezkumu zákonnosti jím naříkaného postupu žalovaného žalobní argumentací. S touto argumentací se městský soud vypořádal a přezkoumatelným způsobem ji, jakožto právně chybnou, odmítl akceptovat. Nespokojenost stěžovatele omezující se na doslovné zopakování žaloby v kasační stížnosti nemůže učinit nekonkrétní kasační námitku opodstatněnou.

[12] Opakovat důvody, pro něž městský soud žalobu zamítl, není třeba. To nejen proto, že tyto důvody shledává Nejvyšší správní soud jako srozumitelně vyjádřený výsledek akceptovatelného myšlenkového postupu rozhodujícího soudu, ale především – jak již shora vysvětleno – proto, že k přezkumu úvah městského soudu nevytvořil stěžovatel dostatečný prostor. Jedinou konkrétní námitku kasační stížnosti, podle níž se městský soud nezabýval otázkami úlohy a oprávnění přizvaných osob v rámci státní kontroly, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Městský soud se oprávněním osob přizvaných ke kontrole obsáhle zabýval zejména v odst. 10. a 11. napadeného rozsudku. Dospěl přitom ke správnému závěru, že „*v projednávané věci bylo zajištění účasti pověřených přizvaných osob zcela na místě, neboť smyslem kontroly bylo zjištění objektivního skutkového stavu a takové informace mohly být zjištěny pouze za účasti osob, které nebyly žalobci známy jako osoba kontrolující. V kontrolním řádu nikde není stanoveno, že by přizvaná osoba mohla vykonávat svá práva vůči kontrolované osobě jen spolu s kontrolujícím, proto soud neshledal nezákonný postup, při kterém přizvané osoby prováděly kontrolní jízdu a při ní činily zjištění, ke kterým byly pověřeny*“.

IV.
Závěr a náklady řízení

[13] Pro uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch; při úvaze, zda náklady vzniklé v souvislosti s řízením o kasační stížnosti byly žalovaným vynaloženy důvodně, vyšel Nejvyšší správní soud z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, které dovozují, že orgány veřejné moci

disponují dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením a jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Tytéž závěry zopakoval Ústavní soud vícekrát i ve své následné judikatuře a k týmž závěrům opakovaně dospěla i judikatura zdejšího soudu, a to mimo jiné v rozsudcích, na něž upozornil stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného ze dne 20. 3. 2018. Náklady žalovaného vzniklé v souvislosti s řízením o kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodně vzniklé; jejich náhrada žalovanému přiznána nebyla.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. května 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu